

BETÜL NUR KESER

İstanbul Lisesi

Liseler Arası Yarışma Birincisi

BÜYÜK KAÇIŞ

Kapıyı çekip çıktı adam; üzerine bir ceket dahi almadan... Nereye gideceğini, ne yapacağını hiç düşünmeden çıktı. Koşar adım inmeye başladı oturdukları binanın aşınmış merdivenlerinden. Eski bir binada oturuyorlardı. Zaman geçtikçe bina da merdivenleri de bina sakinleri de hızla yıllanmış, yaşlanmıştı. Akreple yelkovan yarışa tutuşmuşlardı sanki. Akışına teslim oldukları zaman, sakince ilerlememişti patikasında onlar için; yaşadıkları çağlayan olmuş, onları sert bir düşüşe mahkûm etmişti. O çok güvendikleri gençlik de kayıp gitmişti ellerinden. Sıkı sıkıya tutundukları o dal da kırılmış, kendini dahi kurtaramamıştı düşmekten. Zaman girdabına kapılmıştı sonra, derin sularda yok olup gitmişti. Bilemedi adam, neden bu kadar çabuk büyümek zorunda kaldığını hiçbir zaman bilemedi. Zaman kavramı onun için hep bir gizem olarak kaldı. Akrep kim için hızlanır? Ne zaman yavaşlar? Yelkovan akrebe yetişmek için ne hünerler gösterir? Bilemedi... Bilmek de istemedi zaten. O sadece sonuca bakardı. Böyle öğrenmiş, böyle alışmıştı. Sebep araştırmak huyu değildi. Gizemleri çözmek içinse ne hevesi vardı ne de takati.

Kapıyı çekip çıktı adam; üzerine bir ceket dahi almadan... Paturtyla inmeye başladı oturdukları binanın merdivenlerinden. Kadın bakakaldı önce; adamın merdivenleri birer ikişer inerken çıkardığı gürültüden irkildi sonra. Kendini toparlayınca açtı kapıyı. Korkuluklara dayanıp aşağı baktı. Adamı göremedi; çoktan çıkmış olmalıydı. Merdiven boşluğundan tavana çevirdi kömür karası gözlerini, oradan duvarlara, oradan kapılarının önünde duran saksıya... Bu eski binaya taşındıkları günü hatırladı, kıyasladı kafasında dünle bugünü. Her şey aynıydı, her şey yerli yerinde. Sarmallığıyla bir salyangozu andıran şu merdivenler

mesela, zümrüt yeşili süslemeleriyle hâlâ parlıyordu. Koşuşturan aceleci adımların altında her gün ezilmesine rağmen hâlâ ilk günkü gibi dimdik ayakta idi. Merdivenin korkulukları ise bir yılan gibi kıvrılıyordu aşağıya doğru. Canlı ve dipdiri, harekete her an hazır bir yılan gibi. Kapının önündeki saksı ve içinde dikili olan küçük limon ağacı ise hâlâ mis gibi kokuyordu. Taşındıkları gün yerleştirmişti kadın onu, şu an bulunduğu yere. Limon ağacının kokusuna bayılırdı çünkü. Üzerinden geçen yıllara rağmen yine oradaydı işte kadının limon ağacı. İlk günkü kadar özel ve güzeldi. Hâlâ yemyeşildi yaprakları, sapsarı limonları vardı.

Zaman geçmişti, ama yıllanmamışlardı sanki. Akrep topallamış, yelkovan sendelemişti onlar için. Sebebini hiçbir zaman öğrenemedi kadın. Akrep kimin için hızlanır? Ne zaman yavaşlar? Yelkovan akrebe yetişmek için ne badireler atlatır? Öğrenemedi... Öğrenmek de istemedi, böyle güzeldi onun hayatı. Kabullenmişti kadın zamanın gizimini, zira çözmeden zevk almıştı ondan.

Hızını artırdı adam. Kadın arkasından baktı mı, yoksa hayal meyal işittiği kapı gıcirtısı zihninin ona oynadığı bir oyun muydu, bilemedi. Düşünmeye de fırsatı olmadı, tam o sırada binanın dış kapısını aralamakla meşguldü. Sokağa adımını atar atmaz irkildi içine işleyen soğukla. Bu sonbahar ayazında üzerine bir ceket dahi almadan kendini dışarı atmak delilikti. Olsun, varsın deli olsun. Adımlarının yönünü çevirmek, o an, yapmak isteyeceği en son şey dahi değildi. Çocukluğundan beri hazzetmezdi adam soğuktan. Kışın kat kat hırkalar giyinirdi montunun içine, atkısını da sıkı sıkı sarardı boynuna. Güz günlerinde ise yanında ince de olsa bir ceket buldurmak âdetiydi. Ama iş işten geçmişti artık. Mecburen devam etti yürümeye.

Uzaklaşmak istedi binadan kadın. Portmantoda asılı duran cekete göz ucuyla baktı ve ona dokunmadan sokağa attı kendini. Küçüklüğünden beri severdi zira soğuğu. Henüz minicik bir çocukken, ne savaşlar vermişti annesine karşı, kabanını giymeden çıkabilmek için evden. Kazanamamıştı ya hiçbirini, olsun. Kabanının düğmelerini açmıştı hep annesine fark ettirmeden, soğuğu iliklerine kadar hissedebilmek için. Soğuğun ona hareket kattı-

ğına inanmıştı, ona enerji verdiğine... Soğuşun mistik güçlerine hâlâ inanmakta ısrarcıydı gerçi. Bunu da yıllanmadığının bir kanıtı olarak kabul etmişti zamanla. Derin nefesler alarak devam etti yürümeye.

Sahile vardı adam, kordon boyunca yürüdü sonra. Uzun zamandır gelmiyordu sahile, özlemişti denizi seyrederek yürümeyi. Kadının o çok sevdiği bankın önünden geçerken duraksadı bir an. Bir akşam kadınla yakamozu seyretmişlerdi bu banka oturup. Adam çok huzursuz olmuştu esen meltemden. Ama kadına karşı beslediği duygunun adı her neyse, ondan ötürü yalnız bırakmamıştı onu. Çok dayanamamıştı gerçi. Çılgın gibi dövünen dalgalar onu içine çekip yutmuş, başını döndürmüştü ve kadına eşlik etmekten vazgeçmişti o akşam. O banka bir daha oturmak zorunda olmadığına sevinirken en sevdiği kafenin kapısına gitti eli. Kapı açılır açılmaz tenine çarpan o sıcak hava dalgası adamı kendine getirdi. Yıllanmış ama yaşlanmamış, şirin bir kafeydi burası. Tam ortasında o eski, gösterişli sobalardan vardı. Bu haliyle geçmişten fırlayıp gelmiş bir mekânı andırıyordu. Adamı en çok büyüleyen tam da buydu işte. Kendisi geçmişi geride bırakıp geleceğe koşmak zorunda kalmışken, bu kafe geçmişi geleceğe taşımayı başarmıştı...

Sobanın hemen yanındaki masaya kuruldu adam çabucak ısınma umuduyla. Sahile bakan pencereye sırtını dönmeyi de ihmal etmedi, o bankı görmek istemedi çünkü. Kafasını çevirip etrafa baktığında hemen yandaki inşaatın bitmiş olduğunu gördü. Tam zamane gençliğine göre tasarlanmış, modern görünümlü bir kafe açılmıştı. İlerleyen saate ve henüz yeni bir mekân olmasına karşın tıklım tıklım doluydu. Oysa kendisi tek başına oturuyordu şu koca kafede. Ayağa kalktı ve tüm perdelerini çekti kafenin. Artık ne kendisi görecekti başında kavak yelleri esen o gençleri ne de onların eski bir kafede tek başına oturan bu adamı garipseyen bakışlarından rahatsız olacaktı. Kadın burada olsaydı diye düşündü adam, o da severdi şu yeni kafeyi. Geçmişle bağı yoktu zaten kadının, hiç de olmamıştı. Geçmişten bir kere bile özlemlerle bahsettiğini duymamıştı mesela, anlatır geçerdi konusu

açıldığında. Duygusuzca anlatır geçerdi sadece. Oysa geçmişle bağını koparmamalıydı kimse! Kimse ondan önemsizmişçesine bahsetmemeliydi!

Sahile vardı kadın, kordon boyunca yürüdü sonra. Adamın çok sevdiği o kafenin önünden geçerken duraksadı bir an. Karlı bir kış akşamı adamla o kafede oturmuş, çaylarını yudumlarken denizi seyretmişlerdi. Kadın çok huzursuz olmuştu bunaltıcı sıcaktan. Ama adama karşı beslediği duygunun adı her neyse, ondan ötürü yalnız bırakmamıştı onu. Çok dayanamamıştı gerçi. O kafeste boğulmuş ve adama eşlik etmekten vazgeçmişti o akşam. O kafeye bir daha adım atmak zorunda olmadığına sevinirken vardı ulaşmak istediği yere. Hemen oturdu o banka. Kafe kadının arkasında kalmıştı oturunca. Daha iyiydi ya, o köhne kafeyi görmek zorunda kalmayacak, doyasıya izleyebilecekti denizi. Adamın o kafede ne bulduğunu anlayamamıştı bir türlü. Biliyordu aslında mekânın eskiliğiymiş adamı oraya bağlayan, ama anlam veremiyordu. Bir insan geçmişe nasıl bu kadar bağlı ve bağımlı olurdu? Nasıl dünü dünde bırakamaz, dünü bugüne taşımak için yanıp tutuşurdu? Adamın “geçmiş” kelimesinin anlamını kavradığına şahit olmamıştı kadın o güne kadar. Anılarını anlatırken hep duygusallaşırdı adam; geçmişe dönmek, o anı yeniden yaşamak isterdi. İleride yaşayacağı güzellikleri düşlemezdi hiç, geçmişten bahseder dururdu. Oysa geçmişe bu kadar bağlı olmamalıydı kimse! Hiç kimse dünü tekrar yaşayabileceğini düşünüp kendini kandırmamalı, dünün bugünü alt etmesine izin vermemeliydi!

Sıcak iyi geldi adama. Her şeyi, kadınla yaşadıkları her şeyi gözünün önünden geçirmek ve olanları sağlıklı bir şekilde değerlendirmek için tam da olması gereken yerde olduğunu hissetti. Nasıl tanıştılar, ilişkilerinde nasıl yol kat ettiler bu duruma nasıl geldiler? Hepsini enine boyuna düşündü. Her şey çok anlamsız geldi adama önce. Hiçbir şeye anlam veremedi. Kaşları çatıldı yine, yüzü gölgelendi sıkıntıyla. Boğuldu sanki bir an. Çıkamadı işin içinden. Ne yudumladığı tavşankanı sıcakık çay, ne de içini ısıtan kor... İki de derman olamadı derdine. İki de yardım

edemedi adama. Dışarı mı çıksam, diye düşünüyordu adam. Kadının bu kadar hoşuna gidiyorsa; olumlu, cana yakın bir tarafı olmalıydı soğuşun. Ama yok, hayır! Aklından geçirir geçirmez vazgeçti bu fikirden. Adam sıcağı severdi. O kadar! Soğuşa niçin çıksındı ki? Hiç gerek yoktu. O kendi sıcak dünyasında mutluydu. Daha fazla düşünmedi adam. Hesabı ödeyip ayağa kalktı ve emin adımlarla yürüdü kapıya doğru.

Soğuk iyi geldi kadına. Her şeyi, adamla yaşadıkları her şeyi gözünün önünden geçirmek ve olanları sağlıklı bir şekilde değerlendirmek için tam da olması gereken yerde olduğunu hissetti. Birbirlerini ilk gördükleri anı hatırladı, nasıl uzun uzun bakıştıklarını anımsadı. O zaman sevgiyle dolu olan gözlerinin şu an hangi duyguları barındırdığını çözemedi. Neden ve nasıl böyle bir değişime maruz kaldılar, anlamadı. Düşündü, mantığını zorladı; ama nafile. Bir bahane, bir sebep bulamadı yaşananlara. Ne şu naif serinlik, ne de üzerine üzerine esen sonbahar ayazı... İki de deva olmadı kadının derdine. İki de yardım edemedi ona. Adamın şu çok sevdiği kafeye girip sıcak bir çay mı yudumlasam diye düşünüyordu kadın. Ama yok, hayır! Aklından geçirir geçirmez vazgeçti bu fikirden. Kadın soğuşu severdi! Niye girseydi ki sıcağa? Hiç gerek yoktu. O kendi soğuk dünyasında mutluydu. Daha fazla düşünmedi kadın. Son bir kez çekti içine soğuk havayı ve emin adımlarla yürüdü sahil yolundan.

İnşası olay olmuştu ihtiyarın, zira herkes dört gözle beklemişti onu. Açılışından itibaren ise tek bir tenha günü bile olmamıştı. O kadar fazla insanla tanışmış, o kadar fazla insanla ahbap olmuştu ki, kendisi bile sayamamıştı. Bir o kadar insanı da gözlemlene fırsatı bulmuştu. İnsan sarrafı olmuştu artık. Seramik süslemeli kapısından içeri adımını atan insanı anında çözümlüyor, büyük bir itina ile dizilmiş tuğlalarına yaslanan elin hayat hikâyesini hemen okuyabiliyordu. Yılların ona kazandırdığı bu beceri, her biri bir diğerinin aynı olan günlerinin tek eğlencesiydi.

Diğer günler gibi o gün de sıradan, sakin bir gündü ihtiyar için. Elllerinde bavulları koşuşturan insanlar, birbirlerine veda

edemeyen sevdalılar, gözü yaşlı yolcular, bir köşede gitarını çalan genç, anonsla pek sık yapılan ikaz ve hatırlatmalar...

İşte bir tren daha kalkmıştı doğu yönüne; batı yönüne giden trense varmak üzereydi. Böyle geçerci işte ihtiyarın günleri; bir treni uğurlar, bir diğerini karşılardı...

Ağır ağır çıktı merdivenlerden adam. Tren kokusunu çekti içine uzun uzun. Önce saate baktı, sonra duvarda asılı tarifeye. Beş dakika beklemek zorundaydı. En yakın banka oturdu. Öne eğik başını kaldırdı sonra.

Hızlı hızlı çıktı merdivenleri kadın. Gar kokusunu çekti içine uzun uzun. Önce saate baktı, sonra duvarda asılı tarifeye. Beş dakika vardı trenin gelmesine. En yakın banka oturdu. Öne eğik başını kaldırdı sonra.

Göz göze geldi kadınla adam. Ortalarında doğu-batı yönünde durmadan sefer yapan trenlerin taşıyıcısı raylar, aralarında dondurucu soğuk. Baktılar birbirlerinin yüzlerine öylece. Hiçbir şey söylemeden, hiçbir tepki vermeden... Tıpkı birbirlerini ilk gördükleri an gibi derin derin bakiştılar. Bu sefer emindi ikisi de; bir bakışla başlayan her şey yine bir bakışla bitecekti.

Beş dakika sürdü bu bakışma. Tam beş dakika... Trenlerin araya girmesiyle esen rüzgâr bir perde çekti aralarına. Birbirlerini göremez oldular. Umursamadılar. Trenler durup kapılarını açar açmaz ayağa kalkıp trenlerine yürüdüler. Cam kenarına oturdu ikisi de. Başlarını çevirmeleri kâfiydi gözlerine, son bir buluşma için. Fakat ikisi de kıpırdamadı. Bir kez daha görmek istemediler birbirlerini. Bunun işlerinin kolaylaştıracağını düşündüler. Çok denemiş, hiç başaramamışlardı. Bu sefer yenilgiye uğramak istemiyorlardı.

Ve trenlerin acı ışığı duyuldu. Kapılar kapandı yavaşça. Azalan motor gürültüsü tekrar artırdı şiddetini. Son hazırlıklarını tamamlayan trenler hareket etti yeniden. Biri doğu yönüne, diğeri batı yönüne son hız ilerlemeye başladı. Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu kadınla adam. Son gördükleri ihtiyardı, sonrası ise boşluk...